

Beste Tarotliefhebber,

U ontvangt deze maandelijkse nieuwsbrief omdat u met mij via Ridderspoor – Praktijk voor Tarot - in contact bent geweest. Sinds maart 2009 is dit de tweeëntwintigste nieuwsbrief. Iedere aflevering schrijf ik over één of meer van de tachtig Tarotkaarten.

Wanneer u geen prijs stelt op nieuwsbrieven van Ridderspoor, laat u dit weten in een kort reply met vermelding van uw e-mailadres waarop u de mailings ontvangt.

Deze keer schrijf ik aan de hand van het kleine arcanum Pentagrammen Acht met de titel 'Arbeid met transpiratie' over:

'hard werken'

De jongen afgebeeld op de kaart is heel hard aan het werk. Hij maakt voor iedere dag van de week een pentagram. Echter hij werkt zo hard, dat hij niet ziet dat hij ongemerkt één extra pentagram erbij heeft gemaakt. Onder zijn bankje ligt het achtste pentagram. Op de achtergrond is de stadspoort van de stad te zien waar de jongeling zijn producten afzet en kopers vindt.

Pentagrammen Acht laat zien dat de mens zich zo verantwoordelijk kan voelen, dat hij doorwerkt zonder in de gaten te hebben dat het werk al af is.

Hoe zit dat met werken? In calvinistisch Nederland heeft 'werken' een hoog aanzien. Waar staat het allemaal voor? Je kwaliteiten inzetten en verzilveren, groei en vooruitgang, het onderhouden van een gezin, geloven in een hoger doel, ritme en regelmaat, je steentje bijdragen, zinvolle tijdsbesteding, carrière maken, gezien worden, iets in de wereld bewerkstelligen, je manifesteren, je persoonlijk tot uitdrukking brengen, meebouwen aan een groter geheel, etc.

En wat laat Pentagrammen Acht ons ook zien? De andere kant van 'hard werken'. Zo hard werken dat er een tunnelvisie ontstaat. Andere gebieden in het leven kunnen worden veronachtzaamd. Wanneer iemand opvalt in afwezigheid tijdens belangrijke gebeurtenis of samenkomst geldt vaak: "hij/zij moet werken" als heilig excuus. Het druk hebben en 'nergens aan toekomen' door werk, wat laten we daar eigenlijk mee zien. Of anders bekeken, wat verbergen we daar eigenlijk mee? Verbergen we dat we met onze vrije tijd geen raad weten? Of dat we dan eigenlijk met onszelf geen raad weten? Dat we er pas mogen zijn als we 'doen'? Of geeft het uitvoeren van een opdracht van de Belangrijke Opdrachtgever richting aan mijn leven? Camoufleert deze geweldige opdracht een enorm gemis in mijn bestaan? Welk (ellendig) gevoel komt boven als we niets te doen hebben? Hebben we vroeger van huis uit begrepen dat we liefde verdienen pas als we gepresteerd hadden of ons steentje hadden bij gedragen aan het groter geheel? Werken we zo hard omdat we eigenlijk onvermogen zijn sociale contacten te leggen? Of om mee te doen en er bij te horen? Of omdat we niet goed weten hoe we thuis kunnen zijn bij ons gezin? Of werken we zo hard omdat we niet goed weten hoe we thuis kunnen zijn bij onszelf?

Met hartelijke groet,

Els Maasson